

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko C. Spółce Akcyjnej Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz Towarzystwu
Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych po 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 29 grudnia 2015 r. oddalił apelację skarżącego powoda M. M. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 marca 2015 r., oddalającego jego powództwa o odszkodowania od pozwanych pracodawców, wniesione po rozwiązaniu umów o pracę w trybie art. 52 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne ujęto w pytaniu: Czy na gruncie art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli pracodawcy jest skutecznie złożone pracownikowi w sytuacji,

gdy pracodawca podjął próbę doręczenia pisma zawierającego to oświadczenie w miejscu wskazanym przez pracownika jako adres do doręczeń, ale do doręczenia nie doszło z tej przyczyny, iż w chwili podjęcia próby doręczenia pracownik był pod tym adresem nieobecny, a jednocześnie brak podstaw, aby uznać, że celowo unikał odbioru oświadczenia?

Pozwani pracodawcy wnieśli o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zagadnienie sformułowane we wniosku nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Przepis art. 61 § 1 k.c. jest gramatycznie jasny - *Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.*

Skarżący we wniosku przedstawia określony kazus i żąda odpowiedzi pozytywnej (albo negatywnej). Rola Sądu Najwyższego nie może być jednak zredukowana do udzielania odpowiedzi na wszelkie wątpliwości prawne, gdyż wówczas postępowanie kasacyjne nie będzie miało granic i postępowanie to stanie się kolejną powszechną instancją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2012 r., I PK 199/11).

Wielość orzeczeń, które przywołano w uzasadnieniu wniosku wcale nie wskazuje na skomplikowanie problemu. Przepis art. 61 § 1 k.c. ma swoją wykładnię w orzecznictwie, jednak niemała liczba orzeczeń nie wynika ze skomplikowania tego przepisu, lecz z różnych stanów faktycznych do których ma zastosowanie. Tak jest między innymi w przypadku oświadczeń woli pracodawcy kierowanych do pracownika. Nie ma rozbieżności w orzecznictwie na tle wykładni tej regulacji, gdyż wówczas niejako z urzędu Sąd Najwyższy zająłby stanowisko w powiększonym składzie dla ujednolicenia orzecznictwa.

Innymi słowy zagadnienie przedstawione we wniosku nie wynika ze skomplikowania samego prawa, lecz tylko z wykładni i zastosowania art. 61 § 1 k.c. w określonym stanie faktycznym. Wszak pytanie (zagadnienie) jest osadzone w stanie faktycznym, który skarżący przedstawiał w sprawie. Wówczas kontrola zastosowania prawa należy do podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. a na etapie przedsądu do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do tej podstawy przedsądu wniosek nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto istotne zagadnienie prawne powinno występować w sprawie (warunek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Chodzi o to, że w sprawie ustalono inny stan faktyczny niż przyjmowany w zagadnieniu. Sąd Okręgowy stwierdził, iż materiał dowodowy nie potwierdza stanowiska powoda aby nie przebywał on w domu w czasie wizyt kurierów. Powód nie udowodnił aby był pozbawiony obiektywnej możliwości zapoznania się z przesyłkami wysłanymi do niego przez pozwanych na jego adres zamieszkania w dniach 1, 2 i 4 sierpnia 2011 r. W sprawie nie ustalono więc - tak jak przyjmuje się w zagadnieniu -, że w chwili podjęcia próby doręczenia pracownik był nieobecny pod wskazanym adresem. Regulacja z art. 61 § 1 k.c. pozwala na ustalenie złożenia oświadczenia woli innej osobie, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią. Decydują więc okoliczności i sytuacja w konkretnej sprawie, co oznacza, że istotne zagadnienie prawne nie może bazować na innym stanie faktycznym, niż ten na którym oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu) oraz, że nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia, która jurystycznie nie jest skomplikowana bo stosowanie prawa zależy w istocie od stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Ujmując najprościej, to w stanie faktycznym przyjmowanym za podstawę zagadnienia odpowiedź może być negatywna, bo można kwestionować doręczenie skoro pracownik nie był obecny pod wskazanym adresem i brak było podstaw, aby uznać, że celowo unikał odbioru oświadczenia. Wykracza to jednak ponad potrzebę argumentacji, gdyż wystarczy stwierdzić, iż wniosek metodycznie i merytorycznie nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

I.n